

"মৰমৰ সন্তানসকল – কাঢ়াতকৈও কাঢ়া বেমাৰ হ'ল কাৰোবাৰ নাম ৰূপত আৱদ্ধ হোৱা, অন্তৰ্মুখী হৈ এই বেমাৰৰ পৰীক্ষা কৰা আৰু ইয়াৰ পৰা মুক্ত হোৱা"

প্ৰশ্ন: নাম-ৰূপৰ বেমাৰক সমাপ্ত কৰাৰ যুক্তি কি? ইয়াৰ দ্বাৰা কি কি লোকচান হয়?

উত্তৰ: নাম-ৰূপৰ বেমাৰক সমাপ্ত কৰাৰ বাবে এজন পিতাৰ লগত সঁচা স্নেহ ৰাখা। স্মৰণৰ সময়ত বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈ থাকিলে, দেহধাৰীৰ ওচৰলৈ গ'লে তেন্তে পিতাক সঁচা কথা শুনাই দিয়া। সঁচা ক'লে ক্ষমা কৰি দিব। ডাক্তৰৰ পৰা বেমাৰ লুকাব নালাগে। বাবাক শুনালে সার্বধান হৈ যাব। বুদ্ধি কাৰোবাৰ নাম-ৰূপত ওলমি থাকিলে তেতিয়া পিতাৰ লগত বুদ্ধি একাগ্ৰপতীয়াকৈ নালাগিব। তেওঁলোকে সেৱাৰ সলনি অহিত কৰে। পিতাৰ নিন্দা কৰায়। এনেকুৱা নিন্দুকৈ বহুত কাঢ়া শাস্তিৰ অংশীদাৰ হয়।

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে জানে প্ৰত্যেকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। ভায়ে ভাইৰ পৰা কেতিয়াও উত্তৰাধিকাৰ নাপায় আকৌ ভাই বা ভনী যি আছে তেওঁলোকে প্ৰত্যেকেৰে অৱস্থাৰ খবৰ নাপায়। সকলো খবৰ বাপদাদাৰ ওচৰলৈ আহে। এয়া ব্যৱহাৰিকভাৱে হয়। প্ৰত্যেকে নিজকে চাব লাগে যে মই কিমানলৈ স্মৰণ কৰোঁ? কাৰোবাৰ নাম-ৰূপত কিমানলৈ আৱদ্ধ হৈ আছোঁ? আমাৰ আত্মা বৃত্তি ক'লৈ-ক'লৈ যায়? আত্মাই নিজে জানে, নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। আমাৰ বৃত্তি এজন শিৱবাবাৰ ফালে যায় নে আন কাৰোবাৰ নাম-ৰূপৰ ফালে যায়? যিমান পাৰা নিজকে আত্মা বুলি ভাবি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু সকলো পাহৰি যাব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে আমাৰ অন্তৰ পিতাৰ বাহিৰে আৰু ক'ৰবাত গৈতো নাথাকে? ক'ৰবাত পেচাগত কাম-কাজ অথবা ঘৰ-গৃহস্থ, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ ফালে বুদ্ধিতো নাযায়। অন্তৰ্মুখী হৈ পৰীক্ষা কৰিব লাগে। যেতিয়া ইয়াত আহি বহা তেতিয়া নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে। ইয়াত কোনোবা নহয় কোনোবা সন্মুখত যোগত বহে, তেৱোঁ শিৱবাবাকে স্মৰণ কৰে। এনে নহয়, নিজৰ সন্তানক স্মৰণ কৰে। শিৱবাবাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত শিৱবাবাৰ স্মৃতিতে বহি আছা। কোনোবাই চকু মেলি বহি আছা বা চকু বন্ধ কৰি বহি আছা। এয়াতো বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে – বাবাই কি বুজায়। আমিহে এজনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত যিসকলে বহে, তেওঁলোকেহে এজন শিৱবাবাৰ স্মৃতিতে থাকে। তোমালোকক নাচায় কিয়নো তেওঁতো কাৰো অৱস্থাৰ কথা নাজানে। প্ৰত্যেকেৰে খবৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহে। তেওঁ জানে কোন কোন সন্তান ভাল, যাৰ লাইন একেবাৰে স্পষ্ট। তেওঁৰ আৰু ক'তো বুদ্ধিযোগ নাযায়। এনেকুৱাও হয়, কাৰোবাৰ বুদ্ধিযোগ যায়। পাছে মুৰুলী শুনিলে পৰিৱৰ্তনো হৈ গৈ থাকে। অনুভৱ কৰে যে সেয়াতো আমাৰ ভুল। আমাৰ দৃষ্টি-বৃত্তি সঁচাকৈ ভুল আছিল। এতিয়া সেয়া শুদ্ধ কৰিব লাগে। ভুল বৃত্তিক ত্যাগ কৰিব লাগে। এয়া পিতাই বুজায়। ভায়ে ভাইক বুজাব নোৱাৰে। পিতাই দেখা পায় – এওঁৰ বৃত্তি-দৃষ্টি কেনেকুৱা। পিতাকে সকলোৱে মনৰ বাতৰি শুনায়। শিৱবাবাক ক'লে তেতিয়া দাদায়ে বুজি পাই যায়। প্ৰত্যেকে শুনোৱাৰ দ্বাৰা, দেখাৰ দ্বাৰা বুজি পায়। যেতিয়ালৈ নুশুনো তেতিয়ালৈ তেওঁ কি জানে যে এয়া কি কৰে। কাৰ্য-কলাপৰ দ্বাৰা, সেৱাৰ দ্বাৰা বুজি পায় যে এওঁৰ বহুত দেহ-অভিমান আছে, এওঁৰ কম, এওঁৰ কাৰ্য-কলাপ ঠিক নহয়। কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ থাকে। বাবাই সোধে, কাৰোবাৰ ফালে বুদ্ধি যায় নেকি? কোনোৱে স্পষ্টকৈ কৈ দিয়ে, কোনো কোনোৱে নাম ৰূপত এনেকৈ আৱদ্ধ হৈ আছে, যিয়ে একো নকয়ই। নিজৰ লোকচান কৰে। পিতাক ক'লে তেওঁৰ ক্ষমা হয় আৰু পুনৰ আগলৈও চম্ভাল কৰে। বহুত আছে যিসকলে নিজৰ বৃত্তিৰ বিষয়ে সঁচা কথা কৈ নিদিয়ে, লাজ লাগে। যেনেকৈ কিবা উল্টা কাম কৰিলে তেতিয়া ডাক্তৰক নকয়, কিন্তু লুকালে বেমাৰ আৰু বৃদ্ধিহে হ'ব। ইয়াতো এনেকুৱা। পিতাক কৈ দিলে পাতল হৈ যায়। নহ'লেতো সেয়া ভিতৰত থাকিলে গধূৰ হৈ থাকিব। পিতাক শুনালে পুনৰ দ্বিতীয়বাৰ এনেকুৱা নকৰিব। আগলৈ নিজৰ ক্ষেত্ৰত সার্বধানো হৈ থাকিব। বাকী নক'লেতো সেয়া বুদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। পিতাই জানে এওঁ বহুত সেৱাধাৰী, অহঁতা কিমান থাকে, সেৱাতো কেনেকৈ থাকে? কাৰো লগত ওলমিতো থকা নাই? প্ৰত্যেকেৰে জন্মপত্ৰি চায়, পুনৰ তেওঁৰ প্ৰতি ইমান স্নেহ ৰাখে। আকৰ্ষণ কৰে। কোনোৱেতো বহুত ভাল সেৱা কৰে। কেতিয়াও ক'লৈকো তেওঁলোকৰ বুদ্ধিযোগ নাযায়। হয়, প্ৰথমতে গৈছিল, এতিয়া সার্বধান। কৈ দিয়ে – বাবা, এতিয়া মই সার্বধান। আগতে বহুত ভুল কৰিছিলো। বুজি পাইছো দেহ-অভিমানলৈ আহিলে ভুলেই হ'ব। পুনৰ পদো ব্ৰষ্ট হৈ যাব। হয়তো কোনোৱে খবৰ নাপায়, কিন্তু পদতো ব্ৰষ্ট হৈয়েই যাব। এই ক্ষেত্ৰত অন্তৰৰ স্বচ্ছতাৰ বহুত প্ৰয়োজন তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব। তেওঁৰ বুদ্ধিত বহুত স্বচ্ছতা আছে, যেনেকৈ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আত্মাত স্বচ্ছতা থাকে নহয় জানো, সেইবাবেতো উচ্চ পদ পাইছে। কাৰোবাৰ ক্ষেত্ৰত বুজা যায় – এওঁৰ বৃত্তি নাম-ৰূপৰ ফালে, দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ

নাথাকে, সেইবাবে পদো কম হৈ গৈছে। ৰজাৰ পৰা দৰিদ্ৰলৈ, পদ ক্ৰমানুসাৰে হয় নহয় জানো। এয়া কিয় হয়? ইয়াকো বুজোৱা উচিত। ক্ৰমানুসৰিতো নিশ্চয় হ'বই। কলাবোৰো কম হৈ গৈ থাকে। যিসকল 16 কলা সম্পূৰ্ণ তেওঁলোক পুনৰ 14 কলালৈ আহি যায়। এনেকৈ অলপ অলপ কম হৈ হৈ কলাতো নিশ্চয় কম হৈ যায়। 14 কলা থাকিলে তেতিয়াও ভাল পুনৰ বাম মার্গত গ'লে তেতিয়া বিকাৰী হৈ যায়, আয়ুস কম হৈ যায়। পুনৰ ৰজো, তমোগুণী হৈ যায়। কম হৈ হৈ পুৰণি হৈ যায়। আত্মা শৰীৰতকৈ পুৰণি হৈ যায়। এই সকলো জ্ঞান এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ আছে। কেনেকৈ 16 কলাৰ পৰা তললৈ নামি নামি পুনৰ মনুষ্য হৈ যায়। দেৱতাসকলৰতো মত নাথাকে। পিতাৰ মত পোৱা যায় পুনৰ 21 জন্ম মত লোৱাৰ দৰকাৰেই নাথাকে। এই ঈশ্বৰীয় মত তোমালোকৰ 21 জন্মলৈ চলে পাছত যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া তোমালোকে ৰাৱণৰ মত পোৱা। দেৱতাসকল বাম মার্গলৈ যোৱাও দেখুৱায়। আন ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ এনেকুৱা কথা নাই। দেৱতা যেতিয়া বাম মার্গলৈ যায় তেতিয়া আন ধৰ্মাৱলম্বীসকল আহে।

পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, এতিয়াতো তোমালোক উভতি যাব লাগিব। এয়া পুৰণি সৃষ্টি, নাটকত এয়াও মোৰ ভূমিকা। পুৰণি সৃষ্টিক নতুনকৈ গঢ়ি তোলা, এয়াও তোমালোকে বুজিছা। জগতৰ মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। তোমালোকে ইমান বুজোৱা তথাপিও কোনোবাই ভাল বুচি দেখুৱায়, কোনোবাইতো আকৌ নিজৰহে মত দিয়ে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যেতিয়া আছিল তেতিয়া পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো আছিল। পবিত্ৰতাই হৈছে মুখ্য কথা। মনুষ্যৰ এয়া খবৰ নাই যে সত্যযুগত দেৱতা পবিত্ৰ আছিল। সেয়াতো বুজিছা দেৱতাসকলৰো সন্তান আদি হয়, কিন্তু তাত যোগবলৰ দ্বাৰা কেনেকৈ জন্ম হয়, এয়া কোনেও নাজানে। মানুহে কয় – গোটেই বয়স পবিত্ৰ হৈ থাকিলে তেতিয়া পাছে সন্তান আদি কেনেকৈ হ'ব। তেওঁলোকক বুজোৱা – এই সময়ত পবিত্ৰ হ'লে পুনৰ 21 জন্ম পবিত্ৰ হৈ থাকা। মানে শ্ৰীমতৰ আধাৰত আমি নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি স্থাপনা কৰি আছো। শ্ৰীমত হৈছেই পিতাৰ। গায়নো আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা... এতিয়া সকলো মনুষ্য হয় যিসকল পুনৰ দেৱতা হৈ আছে। এতিয়া শ্ৰীমতৰ আধাৰত আমি দৈৱী গৱৰ্মেন্ট স্থাপনা কৰি আছো। এই ক্ষেত্ৰত পবিত্ৰতাতো হৈছে আটাইতকৈ মুখ্য। আত্মাহে পবিত্ৰ হ'ব লাগে। আত্মাই পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈছে, একেবাৰে স্পষ্টভাৱে কৈ দিয়া। পিতাইহে সত্যযুগত দৈৱী গৱৰ্মেন্ট স্থাপনা কৰিছিল, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যক দেৱতা পিতায়ে কৰি তুলিছে। মনুষ্য পতিত আছিল, তেওঁলোকক পতিতৰ পৰা পান্নন কেনেকৈ কৰিলে? সন্তানসকলক কৈছে – মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পান্নন হৈ যাবা। এই কথা তোমালোকে যিকোনো লোককে শুনাতে তেতিয়া অন্তৰত লাগিব। এতিয়া পতিতৰ পৰা পান্নন কেনেকৈ হ'বা? নিশ্চয় পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগিব। অন্য সংগৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই এজনৰ সংগ লোৱা তেতিয়াহে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব পাৰিবা। এনেকৈ বুজাব লাগে। তোমালোকে যি বুজালা সেয়া নাটক অনুসৰি একেবাৰে ঠিক আছিল। এয়াতো বুজিছা তথাপিও দিনে-প্ৰতিদিনে বুজাবলৈ পইন্ট পাই থাকা। মূল কথাই হৈছে যে পতিতৰ পৰা পান্নন কেনেকৈ হ'ম! পিতাই কৈছে – দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি মামেকম স্মৰণ কৰা। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগকো তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছো, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। পিতাই আমাক পঢ়ায়। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ আমি দেৱতা কেনেকৈ হ'ম। এই ব্ৰহ্মাইয়ো পুৰা 84 জন্ম লয়, পুনৰ তেৱেই প্ৰথম নম্বৰ ল'বলগীয়া হয়। পিতা আহি প্ৰৱেশ কৰে। সেয়ে মূল কথা হৈছেই এটা – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। দেহ-অভিমান আহিলে ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত ওলমি থাকে। দেহী-অভিমानीতো সকলোৱে হ'ব নোৱাৰে। নিজকে পুৰা পৰীক্ষা কৰা – মই দেহ-অভিমানলৈতো নাহো? মোৰ দ্বাৰা কিবা কৰ্মতো নহয়? নিয়মৰ বাহিৰত চলনতো নহয়? বহুতৰ দ্বাৰা হয়। তেওঁলোক অন্ত সময়ত বহুত শাস্তিৰ অংশীদাৰ হ'ব। হয় এতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হোৱা নাই। কৰ্মাতীত অৱস্থা হোৱাসকলৰ সকলো দুখ দুৰ হৈ যায়। শাস্তিৰ পৰা বাচি যায়। খেয়াল কৰা যায় – ক্ৰমানুসৰি ৰজা হয়। নিশ্চয় কাৰোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কম হয়, যাৰ বাবে শাস্তি খাবলগীয়া হয়। আত্মাইহে গৰ্ভ জেলত শাস্তি ভোগে। আত্মা যেতিয়া গৰ্ভত থাকে তেতিয়া কয় – মোক বাহিৰ উলিয়াই নিয়া পুনৰ পাপ কৰ্ম নকৰো। আত্মাইহে শাস্তি খায়। আত্মাইহে কৰ্ম বিকৰ্ম কৰে। এই শৰীৰ কোনো কামৰ নহয়। সেয়ে মুখ্য কথা নিজকে আত্মা বুলি ভবা উচিত যাতে এইটো বুজি পায় যে যথায়থ সকলো আত্মায়ে কৰে। এতিয়া তোমালোক সকলো আত্মাই উভতি যাব লাগে তাৰ বাবেই এই জ্ঞান পোৱা যায়। পাছত কেতিয়াও এই জ্ঞান নোপোৱা। আত্মা-অভিমानीয়ে সকলোকে ভাই ভাই ৰূপত দেখিব। শৰীৰৰ কথা নাথাকে। আত্মা হৈ গ'লে পুনৰ শৰীৰৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ নাথাকিব সেইবাবে পিতাই কয় – এয়া বহুত উচ্চ স্থিতি। ভনী-ভাইত ওলমি যায় তেতিয়া বহুত অহিত কৰে। আত্মা অভিমানী ভৱ, ইয়াতেই মেহনত। পঢ়াততো বিষয় থাকে। বুজি পায়, মই এইটো বিষয়ত ফেল হৈ যাম, ফেল হোৱা কাৰণে পুনৰ আন বিষয়বোৰতো টিলা হৈ পৰে। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মা বুদ্ধিযোগ বলৰ দ্বাৰা সোণৰ বৰ্তন হৈ যায়। যোগ নাথাকিলে জ্ঞানো কম, সেই শক্তি নাথাকে। যোগৰ ধাৰ নাই, এয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বাবাই বুজাই সন্তানসকলে নিজৰ অৱস্থা কিমান উন্নত কৰা উচিত। চাব লাগে – মই আত্মাই গোটেই দিনটোত নিয়মৰ বাহিৰত কোনো কামতো নকৰো। এনেকুৱা কোনো অভ্যাস থাকিলে তৎক্ষণাৎ এৰি দিয়া উচিত। কিন্তু

মায়াই পুনৰ দ্বিতীয় বা তৃতীয় দিনা ভুল কৰাই দিয়ে। এনেকুৱা সূক্ষ্ম কথা চলি থাকে, এই সকলো হৈছে গুপ্ত জ্ঞান। মনুষ্যই কি জানে! তোমালোকে কোৱা – আমি নিজৰ খৰচতে নিজৰ বাবে সকলো কৰো। আনৰ খৰচেৰে কেনেকৈ কৰিম সেইবাবে বাবাই সদায় কয় – খোজাতকৈ মৰাই ভাল। সহজে পালে সেয়া গাখীৰৰ সমান, খুজি ল’লে সেয়া পানী। খুজি কাৰোবাৰ পৰা ল’লে তেতিয়া তেওঁ নিৰুপায় হৈ কাশী কলৱত খাই দিয়ে, তেতিয়া সেয়া পানী হৈ যায়। আজুৰি ল’লে সেয়া তেজৰ সমান... কিছুমানে বহুত বিৰক্ত কৰে, ধাৰ ল’লে তেতিয়া সেয়া তেজৰ সমান হৈ যায়। ধাৰ লোৱাৰ এনেকুৱা কোনো দৰকাৰ নাই। দান দি পুনৰ উভতাই ল’লে, তাৰ ওপৰতো হৰিশ্চন্দ্ৰ উদাহৰণ আছে। এনেকুৱাও নকৰিবা। নিজৰ ভাগ ৰাখি দিয়া, যি তোমালোকৰ কামতো আহিব। সন্তানসকলে ইমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে অন্ত সময়ত পিতাহে স্মৃতিলৈ আহে আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰও স্মৃতিলৈ আহে, তেতিয়া প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যাওক। তেতিয়াহে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ’ব পাৰিবা। এনেকুৱা নহয়, পিছলৈ স্মৰণ কৰিব পাৰিবা, সেই সময়ত এই অৱস্থা হৈ যাব। নহয়, এতিয়া পৰা পুৰুষাৰ্থ কৰোতে কৰোতে সেই অৱস্থা অন্ত সময়লৈকে ঠিককৈ গঢ়ি তুলিব লাগে। এনেকুৱা নহওক যে পিছলৈ বৃত্তি অন্যফালে গুচি যাব। স্মৰণ কৰিলেহে পাপ খণ্ডন হৈ থাকিব।

তোমালোক সন্তান সকলে জানিছা যে পবিত্ৰতাৰ কথাতে মেহনত হয়। পঢ়াত ইমান মেহনত নাই। এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকলে ভালকৈ ধ্যান দিয়া উচিত। সেইবাবে বাবাই কয় – নিতৌ নিজক সোধা – মই নিয়মৰ বাহিৰত কোনো কামতো কৰা নাই? নাম-ৰূপতো আৱদ্ধ হোৱা নাই? কাৰোবাক দেখি পগলাতো হৈ নাযাওঁ? কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা নিয়মৰ বাহিৰত কোনো কামতো নকৰো? পুৰণি পতিত শৰীৰৰ প্ৰতি একেবাৰে স্নেহ থাকিব নালাগে। সেয়াও দেহ-অভিমান হৈ যায়। অনাসক্ত হৈ থকা উচিত। এজনৰ লগত সঁচা স্নেহ, বাকী সকলোৰে লগত অনাসক্ত স্নেহ। যদিও সন্তান আদি আছে কিন্তু কাৰো প্ৰতি যাতে আসক্তি নাথাকে। এইটো জানা যে এয়া যিবোৰ দেখিছো, সকলো নিঃশেষ হৈ যাব। সেয়েহে সেইবোৰৰ পৰা সকলো স্নেহ আঁতৰি যায়। এজনৰ প্ৰতি স্নেহ থাকিব লাগে, বাকী নাম মাত্ৰ, অনাসক্ত। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নিজৰ বৃত্তি বহুত শুদ্ধ, পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। কোনো নিয়মৰ বাহিৰত উল্টা কাম কৰিব নালাগে। বহুত খবৰদাৰ হৈ থাকিব লাগে। বুদ্ধি ক’তোতেই ওলোমাই ৰাখিব নালাগে।

(2) সঁচা স্নেহ এজন পিতাৰ লগত ৰাখিব লাগে, বাকী সকলোৰে প্ৰতি অনাসক্ত, নাম মাত্ৰ স্নেহ থাকক। আত্মা অভিমানী স্থিতি এনেকুৱা হ’ব লাগে যে শৰীৰৰ প্ৰতিও আকৰ্ষণ নাথাকে।

বৰদান: কৰ্মবন্ধনক সেৱাৰ বন্ধনলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি সকলোৰে পৰা উপৰাম আৰু পৰমাত্ম স্নেহী হোৱা পৰমাত্ম স্নেহ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ হয় কিন্তু সেয়া তেতিয়া প্ৰাপ্ত হ’ব যেতিয়া উপৰাম হ’ব। যদি প্ৰবৃত্তিত আছা তেনেহ’লে সেৱাৰ অৰ্থে আছা। কেতিয়াও এনেকৈ নাভাবিবা যে হিচাপ-নিকাচ হয়, কৰ্মবন্ধন হয়... কিন্তু সেৱা হয়। সেৱাৰ বন্ধনত বান্ধ খালে কৰ্মবন্ধন সমাপ্ত হৈ যায়। সেৱাৰ নাথাকিলে কৰ্মবন্ধনে আকৰ্ষণ কৰে। য’ত কৰ্মবন্ধন আছে তাত দুখৰ টো আছে, সেৱাৰ বন্ধনত আনন্দ আছে, সেইবাবে কৰ্মবন্ধনক সেৱাৰ বন্ধনলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি উপৰাম স্নেহী হোৱা তেতিয়া পৰমাত্ম স্নেহী হৈ যাব।

স্লোগান: শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সেইজন যিজনে স্ব-স্থিতিৰ দ্বাৰা পৰিস্থিতিকো পাৰ কৰি লয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!